

GRZEGORZ M. BARTOSIK OFMCONV

KULT MARYI W LITURGII BIZANTYJSKIEJ

Jedną z cech współczesnego Kościoła winno być otwarcie ekumeniczne, czyli dążenie do jedności z innymi Kościołami i wspólnotami chrześcijańskimi. Wymagania takie postawił przed wierzącymi Sobór Watykański II. Do ekumenizmu gorąco zachęca także słowem i przykładem obecny papież, Jan Paweł II.

Do głównych wymogów, jakie stawia przed każdym chrześcijaninem ekumenizm, zaliczyć należy poznanie doktryny, liturgii i form pobożności innych chrześcijan. Podejmując bowiem wysiłek otwarcia się na innych naszych braci w wierze, często ze zdziwieniem stwierdzamy, że ich formy wiary czy oddawania czci Panu Bogu mogą nas bardzo ubogacić.

Kościół Chrystusowy przez wieki istnienia uległ różnego rodzaju podziałom. Wraz z rozprzestrzenianiem się Kościoła i jego podziałami w różnych krajach czy kulturach wykształciły się nieco odmienne formy sprawowania kultu, pobożności, jak i liturgii.

Niniejsze opracowanie jest zaproszeniem do krótkiego spotkania z formami kultu maryjnego, które występują w Kościele prawosławnym oraz w Katolickich Kościołach Wschodnich, w których liturgia jest sprawowana według tradycji bizantyjskiej. Do takiego otwarcia, zwłaszcza na bogactwo Kościołów Wschodnich, zachęca Ojciec Święty Jan Paweł II w encyklice *Redemptoris Mater* w numerach 29–34.

1. RÓŻNORODNOŚĆ LITURGII WSCHODU

Syn Boży Jezus Chrystus narodził się jako człowiek, żył, umarł i ukazywał się po Zmartwychwstaniu w Palestynie, a więc w kraju, który leży na styku trzech wielkich kontynentów: Azji, Europy i Afryki. Apostołowie, zgodnie z poleceniem

Chrystusa, udali się, *aby nauczać wszystkie narody* (Mt 28, 19). Pierwszymi narodami, do których dotarła Dobra Nowina o Zbawieniu, były więc ludy Bliskiego Wschodu. Potem Ewangelia dotarła do Europy i Afryki oraz do dalszych części Azji. Tym, co łączyło pierwsze gminy chrześcijańskie, było Pismo święte, świadomość łączności i pochodzenia ich wspólnot od apostołów, wspólnota sakramentalna (zwłaszcza chrztu i Eucharystii), wspólne życie liturgiczne. W tym pierwszym okresie chrześcijaństwa dosyć szybko jednak, zwłaszcza w sprawowaniu liturgii i innych form kultu, doszła do głosu spontaniczność i różnorodność, wynikające z różnych miejsc, zwyczajów i odmiennych narodowości i języków chrześcijan.

Po edykcie mediolańskim z 313 roku Kościół wraz z uzyskaną wolnością, mógł rozpocząć organizację swoich zewnętrznych struktur. Ten czas, czyli wieki IV i V, stały się także decydującym momentem dla kształtowania różnych tradycji liturgicznych. W tym okresie bowiem powstały wielkie patriarchaty na Wschodzie (Antiochia, Aleksandria, Konstantynopol, Jerozolima), a na Zachodzie wzrosło znaczenie chrześcijańskiego Rzymu. Wspomniane Kościoły były kierowane w tym czasie na ogół przez ludzi świątłych i świętych, którzy z olbrzymią troską zabiegali o ustanowienie i ujednoczenie form kultu i tekstów liturgicznych. To im w głównej mierze poszczególne wspólnoty lokalne zawdzięczają bogactwo swoich tradycji liturgicznych, które przetrwały nieraz do naszych dni. Ponadto wiek V był czasem gwałtownych sporów chrystologicznych. Chrześcijanie odrzucający uchwały soborów efeskiego (431) i chalcedońskiego (451) utworzyli zupełnie osobne Kościoły, odpowiednio: nestoriański i Kościoły przedchalcedońskie, które z kolei w oparciu o różnice doktrynalne rozpoczęły tworzenie odmienności w liturgii i kulcie. Na urozmaicenie tradycji liturgicznej nie miały wpływ wywarły również aspekty etniczne, geograficzne czy kulturowe, które zdecydowanie różniły takie narody, jak Żydzi, Syryjczycy, Etiopowie, Egipcjanie, Ormianie, Hindusi, Grecy czy wreszcie Słowianie. Nie bez znaczenia dla utrwalania się różnic liturgicznych były także wydarzenia polityczne, zwłaszcza inwazja islamu, która sprawiła, że wiele Kościołów Wschodnich znalazło się w diasporze bez możliwości wzajemnych kontaktów.

Wspomniane powyżej uwarunkowania sprawiły, że Kościół na Wschodzie uległ wielu różnorodnym podziałom. Na ogół każdy z tych Kościołów wypracował osobny ryt liturgiczny. Na przestrzeni wieków niektóre z nich zawarły unię z Rzymem i dzisiaj pozostają w łączności z papieżem, zachowując własną liturgię i dyscyplinę kościelną.

Liturgie i rytury Kościołów Wschodnich możemy podzielić w sposób następujący¹:

A. RYT SYRYJSKO-ANTIOCHEŃSKI

- a) Ryt jakobicki (zachodniosyryjski).
- b) Ryt maronicki (Liban).
- c) Ryt bizantyjski (Bałkany, Rosja, Europa).

B. RYT SYROORIENTALNY (WSCHODNIO-SYRYJSKI)

- a) Ryt nestoriański.
- b) Ryt chaldejski (Iran, Irak).
- c) Ryt malabarski (Indie).
- d) Ryt malankaryjski (Indie).
- e) Ryt ormiański (Armenia).

C. RYT ALEKSANDRYJSKI

- a) Ryt koptyjski (Egipt).
- b) Ryt etiopski (Etiopia).

Podstawowym wyznacznikiem pobożności maryjnej na Wschodzie jest fakt, że jest ona prawie całkowicie związana z liturgią. Kult maryjny został włączony do mszy świętej, do liturgii godzin, w rytm modlitw tygodniowych, miesięcznych i rocznych. Wszelkie formy pobożności prywatnej najczęściej czerpią swe treści z pobożności liturgicznej. Liturgia zaś wyprowadza je na ogół z Pisma świętego i hymnów wielkich Ojców Kościoła (np. św. Efrema Syryjczyka, św. Romana Melodosa, św. Jana z Damaszku czy innych).

Mariologia jako osobny traktat teologiczny w Kościołach Wschodnich praktycznie nie istnieje. Wyrazem wschodniej teologii, a więc i mariologii jest przede wszystkim liturgia, w myśl zasady *lex orandi — lex credendi*. Dlatego też, chcąc poznać myśl mariologiczną Kościołów Wschodnich, trzeba najpierw zapoznać się z liturgią.

2. TRADYCJA KOŚCIOŁA BIZANTYJSKIEGO

Kościół bizantyjski należy do rodziny Kościołów wywodzących się z tradycji syroantiocheńskiej. Ma on największe znaczenie i jest najliczniejszym ze wszystkich Kościołów Wschodnich. Liturgia bizantyjska nierozzerwalnie wiąże się

¹ Istnieje pewna różnorodność w dokonywaniu klasyfikacji obrządków liturgicznych Kościołów Wschodnich. Tutaj stosujemy podział zaproponowany przez O. Roberta Tafta z Papieskiego Instytutu Kościołów Wschodnich w Rzymie. Podział ten wydaje się obecnie najbardziej uzasadniony.

z historyczną tradycją cesarstwa bizantyjskiego i jego stolicy — Konstantynopola².

Genezy cesarstwa bizantyjskiego należy upatrywać w gwałtownej ekspansji cesarstwa rzymskiego na Wschód. Konsekwencją tej ekspansji było przeniesienie dworu cesarskiego przez Konstantyna Wielkiego z Rzymu do Bizancjum nad Bosforem 11 maja 330 roku. Cesarz odbudował i rozbudował miasto, zmieniając przy tym jego nazwę na Konstantynopol. Ten Nowy Rzym dość szybko dorównał, a nawet przewyższył pierwotną stolicę pod względem znaczenia politycznego, militarnego czy życia kulturalnego.

Dokonany przez cesarza Teodozjusza Wielkiego w roku 395 podział cesarstwa na wschodnie i zachodnie sprawił, że cesarstwo bizantyjskie stało się osobnym imperium, natomiast upadek Rzymu w 476 roku jeszcze bardziej wpłynął na wzrost dominacji cesarstwa bizantyjskiego w basenie Morza Śródziemnego.

Obszar cesarstwa bizantyjskiego zmieniał się często na skutek prowadzonych wojen, zwłaszcza z Persami, Arabami, Słowianami czy plemionami germańskimi. W różnych okresach swego istnienia cesarstwo bizantyjskie obejmowało takie obszary, jak Grecja, Azja Mniejsza, Palestyna, Egipt, Syria, Północna Afryka, Bałkany, południowa Hiszpania, Italia. Okres największego rozkwitu osiągnęło Bizancjum za panowania cesarza Justyniana Wielkiego (527–565), któremu to udało się w granicach Bizancjum zjednoczyć prawie wszystkie dawne posiadłości Imperium Rzymskiego. Po tym okresie świetności stopniowo jednak zaczął postępować rozpad terytorialny państwa pod wpływem inwazji wrogów zewnętrznych, zwłaszcza Arabów i Persów, aż do całkowitej likwidacji cesarstwa w roku 1453 na skutek inwazji tureckiej i zdobycia Konstantynopola.

Kościół w cesarstwie bizantyjskim dzielił losy imperium, przeżywając wraz z nim okresy świetności i klęsk. W momencie powstania cesarstwa bizantyjskiego w IV wieku w jego granicach istniały 2 patriarchaty (w Aleksandrii i Antiochii), których uprawnienia jurysdykcyjne zatwierdził Sobór Nicejski (325). Na soborze chalcedońskim (451) utworzono patriarchaty w Jerozolimie i w Konstantynopolu, zapewniając temu ostatniemu miejsce w hierarchii bezpośrednio po Rzymie. Od tego czasu patriarcha Konstantynopola uznając prymat papieża, był w praktyce duchowym przywódcą Kościoła na terenie Bizancjum, zwłaszcza gdy w VII wieku poza granicami cesarstwa znalazły się patriarchaty: aleksandryjski, antiocheński i jerozolimski.

W cesarstwie bizantyjskim bardzo wyraźnie zarysowało się przymierze Kościoła z państwem. Miało to swoje dobre strony (państwo wspierało budowę świątyń, organizację kościelną, dzieło ewangelizacji, rozwój teologii), ale także i ne-

² Por. np. B. Kumor, *Bizancjum*, *Encyklopedia Katolicka*, t. 2, Lublin 1989, k. 624–630; H. J. Widuch, *Konstantynopol stolicą ekumenicznego patriarchatu (325–870)*, Katowice 1988.

gatywy, czego wyrazem stało się uzależnienie Kościoła od państwa. Przejawem takiej zależności był przede wszystkim fakt zwoływania soborów przez cesarzy. Sobory miały charakter synodów cesarstwa, a ich uchwały stawały się jednocześnie prawami państwowymi. Problem uzależnienia Kościoła od cesarza wystąpił z całą jaskrawością podczas sporów teologicznych w dobie arianizmu (IV w.), nestorianizmu i monofizytyzmu (V w.) oraz monoteletyzmu (VII w.) i walk obrazobórczych (VIII w.), kiedy to cesarze próbowali ingerować nie tylko w administrację kościelną, ale także w uchwały dogmatyczne. Apogeum owej ingerencji państwa w sprawy kościelne stanowiły rządy cesarza Justyniana Wielkiego, który, nie rezygnując z funkcji obrońcy Kościoła, chciał być jego głową, a papieży i patriarchów traktował jak swych poddanych.

Na relacje między Kościołem bizantyjskim a Kościołem rzymskim ogromny wpływ wywarła polityka. Broniąc się przed dominacją bizantyjską, papieski Rzym zawarł przymierze z Frankami, czego przypieczętowaniem była koronacja Karola Wielkiego na cesarza i wznowienie cesarstwa zachodniego (800 r.). Dla ówczesnego patriarchy Nikefora podział cesarstwa oznaczał w praktyce podział Kościoła. Ta rywalizacja polityczna między dwiema częściami Europy, w powiązaniu z różnicami kulturowymi, liturgicznymi, dogmatycznymi i dyscyplinarnymi obu wspólnot doprowadziła do formalnego podziału Kościoła w roku 1054 (schizma wschodnia). Podział ten został pognębiony podczas wypraw krzyżowych, gdy wojska łacinników zdobyły Konstantynopol i utworzyły bizantyjskie cesarstwo łacińskie (1204–1261), narzucając Kościołowi bizantyjskiemu hierarchię łacińską i podporządkowując go Rzymowi.

Na dalszą postawę między obydwoma Kościołami nadal ogromny wpływ wywierała polityka. W obliczu inwazji zewnętrznych wrogów cesarstwo bizantyjskie szukało sprzymierzeńca wśród krajów Europy Zachodniej. Formalnym wyrazem tej jedności były unie kościelne zawierane z Kościołem rzymskim. Pierwsza unia została zawarta na soborze lyońskim II (1274) przez cesarza Michała VIII i przetrwała tylko do roku 1282. Druga unia (wobec zbliżającej się nawały tureckiej) została zawarta na soborze florenckim w roku 1439 przez cesarza Jana VIII Paleologa, ale i jej los był podobnie krótki i skończył się wraz z upadkiem Konstantynopola (1453), gdyż władzę patriarszą z rąk sułtana otrzymał wtedy przeciwnik unii, Gennadiusz II. Na powiększenie dystansu pomiędzy Kościołami wpłynął niewątpliwie fakt, że sułtani tureccy pod groźbą surowych kar zabraniali jakichkolwiek kontaktów z Rzymem. Próba zawarcia przez patriarchę rezydującego w Stambule unii z Rzymem groziła natychmiastową karą śmierci. Pomimo to niektórzy patriarchowie, zwłaszcza wtedy gdy znajdowali się na wygnaniu, próbowali nawiązywać kontakty z papieżem, zmierzając do zbliżenia bratnich Kościołów. Takie próby w XVII wieku podejmowali patriarchowie Parthenios II, Joannikios II, Methodios III oraz w XVIII wieku Athanasios V.

W 1590 roku w wyniku starań carów rosyjskich tytuł patriarchy uzyskał metropolita Moskwy, a jego stolica jako jedyny patriarchat niezależny od władzy muzułmańskiej została nazwana „Trzecim Rzymem”

Kościół bizantyjski nazywany jest również Kościołem prawosławnym (ortodoksyjnym), ponieważ oparł się wielu herezjom (zwłaszcza herezji nestorianizmu i monofizytyzmu). Kościół ten uznaje jedynie 7 pierwszych soborów Kościoła niepodzielonego.

Dzisiaj Kościół prawosławny liczy ponad 200 mln wiernych i składa się z kilkunastu tzw. Kościołów autokefalicznych, które są w praktyce niezależne, choć uznają honorowy prymat patriarchy Konstantynopola.

Organizacja Kościoła obejmuje 8 patriarchatów: Konstantynopol (Stambuł), patriarchaty apostolskie (tzw. melchickie): Aleksandria, Antiochia, Jerozolima oraz patriarchat Moskwy, Serbii, Rumunii i Bułgarii. Drugą grupę stanowią Kościoły autokefaliczne, na czele których stoją metropolici: w Grecji (tzw. Kościół synodalny), w Gruzji (na czele stoi patriarcha), na Cyprze, w Albanii, w Polsce, w Czechach i Słowacji oraz w Finlandii. Ponadto duża grupa prawosławnych żyje w diasporze, zwłaszcza w Europie, Australii i Ameryce.

W roku 1966 na zakończenie Soboru Watykańskiego II papież Paweł VI oraz patriarcha ekumeniczny Atenagoras ogłosili wspólną deklarację o zniesieniu ekskomunik rzuconych na siebie nawzajem przez obydwie Kościoły w roku 1054. Gest ten zapoczątkował serię wielopłaszczyznowych dialogów ekumenicznych między obu Kościołami. Szczególne znaczenie miało spotkanie papieża Jana Pawła II z patriarchą ekumenicznym Dymitriosem I w Konstantynopolu w roku 1979, w wyniku którego została utworzona wspólna Komisja Teologiczna celem prowadzenia dialogu dla osiągnięcia pełnej jedności między siostrzanymi Kościołami³.

Obecnie patriarchą ekumenicznym Konstantynopola jest Bartłomiej I.

W ciągu wieków w niektórych krajach podejmowano próby zawarcia unii między Kościołem prawosławnym a katolickim. Część wspólnot prawosławnych, zachowując własną liturgię i dyscyplinę kościelną, przyjmowała naukę dogmatyczną Kościoła rzymskokatolickiego i uznawała zwierzchnictwo papieża. Do najważniejszych tego typu unii należy zaliczyć unię brzeską w Polsce (1596), unię użhorodzką na Węgrzech (1646), unię w Alba Julia (1698) w Siedmiogrodzie (Rumunia), unię z Kościołem prawosławnym w Gruzji (1754) oraz unię z Kościołem melchickim w XVII wieku na terenie Syrii. Dziś Kościół unicki grekokatolicki liczy ok. 15 mln i dzieli się na wiele wspólnot. Dla tegoż Kościoła katolickiego obrządku bizantyjskiego zaczęto stosować na początku XX wieku,

³ Zob. Jan Paweł II, *Przemówienie do patriarchy Dimitriosia I w katedrze św. Jerzego w Fanarze* (30.11.1979), AAS 71(1979) 1599–1603; Jan Paweł II i patriarcha Dimitrios I, *Deklaracja ekumeniczna*, Fanar 30.11.1979, AAS 71(1979), 1603–1604.

ze względu na jurysdykcję i własną organizację nazwy: albański, bułgarski, grecki, melchicki, rumuński, węgierski... Kościół greckokatolicki.

Dzisiaj Kościół greckokatolicki posiada jeden patriarchat: grecko-melchicki patriarchat Antiochii (z siedzibą patriarchy w Damaszku), jedno arcybiskupstwo większe we Lwowie oraz szereg egzarchatów, metropolii, biskupstw i administratur apostolskich w całym świecie. W Polsce istnieje Kościół greckokatolicki obrządku bizantyjsko-ukraińskiego, który posiada jedną metropolię (Przemyśl – Warszawa) oraz jedną sufraganię (Wrocław – Gdańsk).

3. LITURGIA BIZANTYJSKA

Liturgia bizantyjska jest ściśle związana z wystrojem świątyni, zwłaszcza z ikonostasem, z szatami liturgicznymi, ze śpiewem liturgicznym i kultem ikon⁴. Cechą charakterystyczną liturgii bizantyjskiej jest dialogiczny układ nabożeństw, szczególna rola diakona oraz uwrażliwienie na zewnętrzne i wewnętrzne piękno kultu.

Liturgia bizantyjska czerpie swe źródła z tradycji jerozolimskiej (liturgia św. Jakuba), z tradycji antiocheńskiej i kapadockiej. W zetknięciu z kulturą grecką (zwłaszcza z tradycją dramatu antycznego) oraz z życiem monastycznym wspomniane tradycje stworzyły na terenie cesarstwa bizantyjskiego, a zwłaszcza w Konstantynopola, specyficzny rodzaj liturgii, który stał się właściwy dla całego Kościoła prawosławnego i Kościołów greckokatolickich. Liturgia bizantyjska wyodrębniła się i kształtowała głównie w okresie od IV do X wieku. Na jej rozwój dominujący wpływ wywarli tacy Ojcowie Kościoła i teolodzy, jak św. Jan Chryzostom, św. Bazyl Wielki, św. Jan z Damaszku, św. Roman Piewca, św. Andrzej z Krety i św. Kosma Piewca.

Językiem liturgicznym w liturgii bizantyjskiej był początkowo język grecki (*koine*). W V wieku wprowadzono także język gruziński, w IX — staro-cerkiewnosłowiański (dzieło św. Cyryla i Metodego), a w XIII wieku — język arabski. Dzisiaj liturgia bizantyjska w zależności od kraju jest sprawowana w następujących językach: greckim, arabskim, cerkiewnosłowiańskim, ukraińskim, rumuńskim, albańskim, węgierskim, rosyjskim, angielskim, francuskim, japońskim i polskim (jedyna parafia z językiem polskim w liturgii to parafia św. Cyryla i Metodego we Wrocławiu).

⁴ Na temat liturgii zobacz np. H. Paprocki, *Bizantyjska Liturgia*, *Encyklopedia Katolicka*, Lublin 1989, t. 2, k. 630–634; N. Bux, *La liturgia degli Orientali*, Bari 1996; S. Bułgakow, *Prawostawie. Zarys nauki Kościoła Prawosławnego*, Białystok – Warszawa 1992.

Liturgiczne teksty bizantyjskie są zawarte w następujących księgach: *leiturgikon* (służebnik) do sprawowania Eucharystii, *horologion* — do odprawiania godzin kanonicznych, *trebnik* — do sprawowania sakramentów świętych oraz *euchologion*, czyli księga zawierająca wszystkie modlitwy celebransa.

W większości kościołów prawosławnych obowiązuje kalendarz juliański, czyli wszystkie daty są opóźnione o 13 dni w stosunku do kalendarza gregoriańskiego. Istotną rolę w kalendarzu liturgicznym odgrywa podział na święta stałe (tzw. cykl Menei) oraz na święta ruchome (tzw. cykl Tridionu). Do najważniejszych świąt stałych należą: Objawienie Pańskie (6 stycznia), Spotkanie Pańskie (2 lutego), Zwiastowanie NMP (25 marca), Przemienienie Pańskie (6 sierpnia), Zaśnięcie NMP (15 sierpnia), Podwyższenie Krzyża Świętego (14 września), Wprowadzenie NMP do Świątyni (21 listopada) oraz Boże Narodzenie (25 grudnia).

W centrum cyklu Tridionu znajduje się Święto Zmartwychwstania, czyli Paschy, które trwa cały tydzień. Wielkanoc jest poprzedzona czterotygodniowym okresem przedpościa i czterdziestodniowym okresem Wielkiego Postu. Po święcie Zmartwychwstania Pańskiego następuje okres wielkanocny, który kończy się niedzielą Trójcy Świętej i poniedziałkiem Świętego Ducha. Niedziela następująca po Pięćdziesiątnicy jest niedzielą Wszystkich Świętych.

4. KULT MARYJNY

Konstantynopol od początku swego istnienia był ściśle związany z kultem Najświętszej Maryi Panny. Według starożytnej tradycji, nowa stolica cesarstwa rzymskiego już w dniu jej ustanowienia została całkowicie poświęcona Najświętszej Maryi Pannie. Jedna z mozaik w świątyni Hagia Sophia w Konstantynopolu przedstawia Maryję na tronie, a u jej stóp cesarzy: Konstancyzna Wielkiego i Teodozjusza Wielkiego. Pierwszy ofiarowuje Bogurodzicy miasto Konstantynopol, a drugi — największą świątynię miasta — Hagię Sophię.

Ta tradycja znajduje swój wyraz liturgiczny w specjalnym święcie obchodzonym 11 maja. Święto to nosi nazwę: „Wspomnienie narodzin Konstantynopola, czyli poświęcenia miasta” Troparion tego dnia brzmi następująco: „Miasto Bogurodzicy zawiera i ofiarowuje swoje powstanie Matce Bożej, od której czerpie swą siłę i długowieczność, przez którą jest strzeżone i umacniane i woła do Niej »Witaj nadziejo wszystkich krańców ziemi«”⁵.

Władcy bizantyjscy od samego początku wykazywali olbrzymią troskę o gromadzenie wszelkich pamiątek i relikwii Chrystusa Pana, Najświętszej Maryi Panny i świętych. Pozyskanie każdej nowej relikwii było okazją do budowania nowej

⁵ Cyt. za: G. Gharib, *Le icone mariane*, Roma 1987, s. 32

kaplicy lub kościoła. W dość krótkim czasie w Konstantynopolu zgromadzono tak wielką ilość relikwii, że miasto stało się ważnym miejscem pielgrzymkowym i jakby częścią ziemi świętej. Najcenniejszymi relikwiami były relikwie związane z życiem Pana Jezusa i Jego Matki, takie jak fragmenty krzyża i gwoździ, ubrania Maryi, obrazy przypisywane św. Łukaszowi bądź tzw. *acheiropoieta*, czyli wizerunki Chrystusa *nieuczynione ludzką ręką*.

Dokładne badania archeologiczne pozwalają stwierdzić, iż w Konstantynopolu było nie mniej niż 485 kościołów, z których 28 nosiło tytuły chrystologiczne, natomiast ponad 200 było poświęconych Matce Bożej⁶. Te dane wyraźnie świadczą, że dla mieszkańców stolicy Bizancjum Matka Boża była prawdziwą Królową i Obrończynią miasta.

Spośród świątyń poświęconych Maryi niektóre były prawdziwymi sanktuariami, a ikony znajdujące się w nich stały się prototypami ikon w całym Kościele Wschodnim. Do najważniejszych sanktuariów maryjnych Konstantynopola należy zaliczyć:

- sanktuarium *Madonna Kyriotissa*, jedno z pierwszych sanktuariów maryjnych Konstantynopola, wybudowane przez prefekta miasta Cyrusa (Kyrosa) w I połowie V wieku dla uczczenia cudownej ikony Bogurodzicy; przy tym sanktuarium spędził swoje życie największy poeta religijny Bizancjum — św. Roman Melodos.
- sanktuarium *Maryja Hodegitria*, czyli „Wskazująca drogę” W sanktuarium tym przechowywano ikonę, którą, według tradycji, namalował św. Łukasz. Maryja na tej ikonie wskazuje na swego Syna jako na drogę. W sanktuarium tym znajdowało się również cudowne źródło, gdzie Maryja uzdrowiała ludzi, zwłaszcza niewidomych.
- sanktuarium *Blacherne*, które było największym i najdroższym Bizantyjczykom sanktuarium maryjnym. Zostało zbudowane w V wieku dla uczczenia relikwii welonu-płaszczka Maryi (*Maphorionu*). W absydzie sanktuarium *Blacherne* znajdował się wizerunek Maryi z dłońmi podniesionymi do góry w geście modlitwy wstawienniczej i z Jezusem ukrytym w łonie.
- sanktuarium *Chalkoprateia* (od *chalkos* = miedź, gdyż w pobliżu znajdował się targ miedzi). W sanktuarium tym przechowywano relikwię paska Matki Bożej.
- sanktuarium *Zoodochos Pige* (Źródło żywe) znajduje się na peryferiach miasta i jest jedynym dziś istniejącym sanktuarium Konstantynopola, które gromadzi rzesze pielgrzymów. Centralnym punktem jest cudowne źródło, gdzie mają miejsce liczne cuda. W tym sanktuarium czci się Maryję przede wszystkim jako Obrończynię i Opiekunkę miasta.

⁶ *Ibidem*, s. 34.

Konstantynopol kilkakrotnie w swojej historii był zagrożony i oblegany przez wrogów. Cudowne obrony miasta wierni przypisują wstawiennictwu Matki Bożej (619 i 621 — obrona przed Persami i Awarami; 674–678 oraz 717–718 — obrona przed Arabami).

Ten olbrzymi kult Bogurodzicy, jaki istniał w Konstantynopolu (sanktuaria, cudowne ikony, relikwie, łaski udzielone mieszkańcom miasta), znajduje swoje szczególne miejsce w liturgii bizantyjskiej, w jej świętach, hymnach i modlitwach.

A) Święta maryjne

W cyklu 12 najważniejszych świąt Kościoła bizantyjskiego (tzw. *Dodekaorton*) 5 jest poświęconych czci Maryi. Są to: Narodziny NMP (8 września), *Eisodos*, czyli Wprowadzenie NMP do Świątyni (21 listopada), *Hypapante*, czyli Spotkanie Pańskie (2 lutego), *Evangelismos* czyli Zwiastowanie NMP (25 marca) oraz *Koimesis*, czyli Zaśnięcie NMP (15 sierpnia). Pozostałe święta maryjne to Poczęcie NMP (8 grudnia), *Sinaksi*, czyli Wspomnienie Bożej Rodzicielki (26 grudnia), Pamiątka przeniesienia welonu Matki Bożej do sanktuarium Blacherne (2 lipca) oraz pamiątka przeniesienia paska Matki Bożej do sanktuarium Chalkoprateia (31 sierpnia).

Dwa święta maryjne mają swoje miejsce w cyklu świąt ruchomych. Są to: święto *Akhatistos* (V sobota Wielkiego Postu) na pamiątkę cudownej obrony Konstantynopola przed Awarami i Persami w 621 roku oraz święto Madonny Żywego Źródła (*Zoodochos Pige*), wspominające poświęcenie sanktuarium, gdzie Maryja działa liczne cuda (piątek po Wielkanocy).

Kościół bizantyjski nie obchodzi święta Matki Bożej Bolesnej, niemniej w Wielki Piątek rozpamiętuje cierpienia Maryi u stóp krzyża, śpiewając tzw. *staurotheotokion*.

Kościół prawosławny ma ponadto wiele innych świąt lokalnych właściwych każdej autokefalii, a ponadto wiele świąt poświęconych czci cudownych ikon, zwłaszcza na terenie Rosji⁷. Nadto każda środa w Kościele bizantyjskim jest poświęcona czci Maryi.

Najważniejszym świętem maryjnym, tzw. świętem świąt jest Uroczystość Zaśnięcia NMP. Poprzedza ją piętnastodniowy post, a po niej następuje oktawa,

⁷ Zob. *Kult Maryi w Kościele rzymskokatolickim w Polsce i rosyjskim Kościele prawosławnym*, Warszawa – Moskwa 1989; *Russkije Monastyry. Centralnaja czast Rossji*, Moskwa 1995. Do najbardziej znanych ikon rosyjskich należą: Matka Boża Włodzimierska, Matka Boża Znamienie z Nowogrodu, Matka Boża Kurska-Korena, Matka Boża Smoleńska, Matka Boża Kazańska, Matka Boża Iwierska i inne.

co w praktyce oznacza, że cały sierpień jest miesiącem maryjnym. Rozpamiętywanie uwielbienia Maryi w chwale niebieskiej kończy bizantyjski rok liturgiczny. Maryja jest przedstawiana jako wzór wierzących i cel, do którego wszyscy zmierzają.

B) Obecność Maryi w celebracji Eucharystii

Bizantyjska liturgia Eucharystyczna ma zasadniczo dwa podstawowe formularze: św. Jana Chryzostoma i św. Bazylego Wielkiego. Różnią się one między sobą anaforą i niektórymi modlitwami. Liturgia Jana Chryzostoma odprawiana jest przez cały rok, z wyjątkiem kilku dni zarezerwowanych dla liturgii św. Bazylego. Liturgia eucharystyczna składa się z trzech głównych części: proskomidii, liturgii katechumenów i liturgii wiernych.

Jeszcze przed rozpoczęciem celebracji kapłan odmawia przed ikonostasem dwa troparia maryjne. Jedno z nich recytowane przed ikoną Maryi brzmi następująco:

„O Matko Boża, źródło miłosierdzia, uczyn nas godnymi Twojego współczucia; zwróć swój wzrok na naród, który zgrzeszył, ukaż, jak zawsze, Twoją moc. Ufając Tobie, wołamy do Ciebie tak jak kiedyś Gabriel, księżę zastępów anielskich: Zdrowaś!”⁸.

Bardzo ważny symboliczny gest zawiera obrzęd przygotowania (*proskomidia*). Przygotowując na patenie chleb do konsekracji, celebrans układa na niej różne partykuły. Po prawej stronie partykuły symbolizującej Chrystusa układa partykułę symbolizującą Maryję (*Panagia*). Temu gestowi towarzyszy następująca modlitwa:

„Ku czci i na pamiątkę Błogosławionej, chwalebnej naszej Pani, Matki Bożej i zawsze Dziewicy Maryi; przez jej modlitwy przyjmij Panie tę ofiarę na Twój niebieski ołtarz”

Kładąc tę cząstkę chleba na patenie kapłan mówi:

„Królowa, odziana w złotogłów, zasiadła po Twojej prawicy (Ps 44,10)”⁹.

Refren pierwszej antyfony na początku mszy świętej brzmi:

„Przez wstawiennictwo Matki Bożej, o Zbawicielu zbaw nas!”¹⁰.

Codziennie troparia kończą się zawsze hymnem ku czci Maryi. Od poniedziałku do piątku troparionem tym jest kontakion zatytułowane *Protasia ton christianon*:

⁸ Tekst grecki w: F. E. Brightman, C. E. Hammond, *Liturgies Eastern and Western*, t. 1, Oxford 1967, s. 354; cyt. za: G. Gharib, *La Madre di Dio nelle Chiese Orientali*, Roma 1989, s. 63.

⁹ F. E. Brightman, C. E. Hammond, *op. cit.*, s. 357; cyt. za: G. Gharib, *La Madre di Dio op. cit.*, s. 64.

¹⁰ F. E. Brightman, C. E. Hammond, *op. cit.*, s. 364; cyt. za: G. Gharib, *La Madre di Dio, op. cit.*, s. 64.

„Niewyciężona Opiekunko chrześcijan, Pośredniczko niezachwiana u Stwórcy, nie gardź głosami nas grzesznych, ale przybądź, o Dobra nam na pomoc; nam którzy z wiarą wołamy do Ciebie: Pośpiesz ze wstawiennictwem i pośpiesz nam na ratunek, Ty Bogurodzico, która zawsze ochraniaś tych, którzy Cię czczą”¹¹.

Najważniejsze teksty maryjne znajdują się w Modlitwie Eucharystycznej, czyli anaforze. Po przeistoczeniu celebrans odmawia modlitwę. Gdy kapłan wspomina Najświętszą Maryję Pannę modlitwa zostaje przerwana i następuje uroczyste okadzenie podczas którego śpiewa się ku czci Maryi pieśń uwielbienia zwaną *Megalinarion*. W liturgii św. Jana Chryzostoma jest to pieśń zatytułowana *Axion estin*, a w liturgii św. Bazylego *Epi soi chairei*. Oto tekst maryjny zaczerpnięty z anafory świętego Bazylego:

„K: Spraw, abyśmy znaleźli miłosierdzie i łaskę ze wszystkimi świętymi, których od wieków sobie upodobałeś, z praojcami, ojcami, patriarchami, prorokami, apostołami, ewangelistami, zwiastunami, męczennikami, wyznawcami, nauczycielami i ze wszystkimi sprawiedliwymi, którzy w wierze zasnęli.

(donośnie): A nade wszystko za Najświętszą, Przczystą, Błogosławioną i pełną chwały Panią naszą, Bogurodzicą i zawsze Dziewicą Maryją”

Okadzenie:

„L (Pieśń *Epi soi chairei*): Tobą raduje się, Łaski Pełna, wszelkie stworzenie: Aniołów chóry i ludzki ród. O święta świątynio i rajy duchowy, dziewictwa chlubo, w Ciebie wcielił się Bóg i dzieckiem był Przedwieczny Bóg nasz. Wnętrznosci bowiem Twoje uczynił ołtarzem i łono Twoje było większym od nieba. Tobą raduje się, Łaski pełna, wszelkie stworzenie”¹².

Ponadto Maryja zajmuje szczególne miejsce w obrzędzie i modlitwach komunii świętej. Liturgia bizantyjska proponuje wiernym odmawianie specjalnych modlitw do Maryi podczas obrzędu Komunii świętej. Niektóre z tych modlitw tworzą jakby osobne oficjum. Znajdujemy je w dwóch podstawowych księgach liturgicznych Kościoła bizantyjskiego: w *Hieratikonie* i w *Horologionie*.

Oto przykładowo *Modlitwa przed komunią* świętego Jana z Damaszku:

„Znajduję się przed bramą Twojej świątyni, a złe myśli nie opuszczają mnie. Ale Ty, Chryste Boże, który usprawiedliwiłeś celnika i miałeś litość dla Kananejki, i dobremu łotrowi otworzyłeś bramy nieba, otwórz także dla mnie wnętrza Twej miłości do ludzi i przyjmij mnie, w chwili gdy przybliżam się, aby Ciebie dotknąć jak nierządnicą i kobietą cierpiącą na krwotok. Ona dotknęła kraju Twojej szaty

¹¹ *Hieratikon*, Harissa – Roma 1950, s. 284, cyt. za: G. Gharib, *La Madre di Dio*, op. cit., s. 64.

¹² *Wieczera mistyczna. Anafory eucharystyczne chrześcijańskiego Wschodu*, wybór, wstęp, tłum. H. Paprocki, Warszawa 1988, s. 135.

i natychmiast otrzymała uzdrowienie; tamta objęła Twoje nieskalane nogi i otrzymała odpuszczenie swoich grzechów. I ja nędzny, który ośmielam się przyjąć całe Twe Ciało, spraw, abym nie został spalony. Przygarnij mnie, tak jak przyjąłeś tamtą jawnogrzesznicę i oświeć zmysły mojej duszy, niszcząc moje grzeszne skłonności, przez modlitwy Tej, która Cię bez nasienia zrodziła i dzięki mocom niebieskim, bo Ty jesteś błogosławiony na wieki wieków. Amen”¹³.

C) Obecność Maryi w liturgii godzin

W modlitwach liturgicznych wiele miejsca zajmuje cześć poświęcona Matce Pana. Modlitwą maryjną najczęściej odmawianą jest *Magnificat*, który recytuje się codziennie podczas jutrzni. Ponadto podczas modlitw porannych, wśród wielu innych, odmawiane są następujące modlitwy maryjne:

Modlitwa do Najświętszej Dziewicy

Najświętsza Władczyni moja, Bogurodzico,
przez święte Twoje i wszechmocne modlitwy
zachowaj mnie, pokornego i niegodnego sługę Twego,
przed rozpaczą, zapomnieniem, brakiem rozumu,
niedbałością i wszystkimi nieczystymi,
zdradliwymi i bluźnierczymi zamysłami
nędznego mego serca i przyćmionego mego umysłu,
zgaś płomień moich pożądliwości,
albowiem nędzny jestem i niegodny.
Wybaw mnie od wszelkich
okropnych wspomnień i zamiarów,
uwolnij mnie od wszystkich złych uczynków,
albowiem błogosławiona jesteś
między wszystkimi narodami
i wysławiamy imię Twoje najświętsze
na wieki wieków. Amen¹⁴.

¹³ *Horologion*, Roma 1937, s. 959; cyt. za: *Testi mariani del primo millennio*, red. G. Gharib, t. 2, Roma 1989, s. 570.

¹⁴ *Modlimy się z Kościołem Wschodnim. Modlitwy liturgii godzin*, wybór, przekład i opracowanie: H. Paprocki, Warszawa 1995, s. 82.

Kantyk maryjny

Zaprawdę godne to jest
 błogosławić Ciebie, Bogurodzico,
 zawsze błogosławioną i najczystsza,
 i Matkę Boga naszego.
 Czcigodniejszą od Cherubinów
 i chwalebniejszą bez porównania od Serafinów,
 któraś bez zmiany Boga-Słowo zrodziła,
 Ciebie, prawdziwą Bogurodzicę, wywyższamy.
 Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi,
 i teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen.
 Panie zmiłuj się (trzy razy)¹⁵.

Wstawiennictwo Maryi jest przyzywane także zawsze na zakończenie modlitw porannych następującymi słowami:

Panie Jezu Chryste, Synu Boży,
 dla modlitw najczystszej Twojej Matki,
 czcigodnych i bogobożnych ojców naszych
 i wszystkich świętych
 zmiłuj się nad nami. Amen.
 Boże, bądź miłościw mnie grzesznemu,
 Boże, oczyść mnie z grzechów moich
 i zmiłuj się nade mną.
 W imię Ojca i Syna, i Świętego Ducha.

Również w modlitwach wieczornych odnajdujemy liczne akcenty maryjne. Spośród kilku maryjnych formuł modlitewnych warto zwrócić uwagę zwłaszcza na *Wieczorną modlitwę do Najświętszej Bogurodzicy*, w której Maryja przyzywana jest jako ta, która broni nas od pokus i upadków:

Dobrego Króla najlepsza Matko,
 najczystsza i błogosławiona Bogurodzico Maryjo,
 zlej miłosierdzie Syna Twego i Boga naszego
 na pełną pożądlivości moją duszę
 i Twymi modlitwami naucz mnie dobrych uczynków,
 abym ostatek mego żywota przeżył bez grzechu
 i przez Ciebie uzyskał raj, Bogurodzico Dziewico,
 jedyna czysta i błogosławiona¹⁶.

¹⁵ *Ibidem*, s. 86.

¹⁶ *Ibidem*, s. 93.

Ponadto w wielu innych miejscach modlitwy godzin pojawiają się akcenty maryjne.

Oto najważniejsze formuły modlitewne.

Liczne modlitwy kapłańskie kończą się następującą formułą: dla modlitw świętej Bogurodzicy i wszystkich Twoich Świętych...¹⁷.

Wstawiennictwo Maryi jest przyzywane na koniec wszelkich litanii poprzez odmawianie specjalnej formuły maryjnej, zwanej *Tes Panagias*.

W wielu godzinach kanonicznych powtarzają się krótkie wezwania do Matki Bożej, w której wierni wzywają Jej wstawiennictwa.

Oto dwie ze wspomnianych formuł:

„Chwalebna, Zawsze Dziewico, błogosławiona Matko Boga, przedstaw nasze błaganie Twojemu Synowi a naszemu Bogu, i proś Go, aby przez Twoje pośrednictwo zbawił nasze dusze”¹⁸.

„Cała Święta Matko Boża, o Pani, wstawiaj się za nami grzesznymi”¹⁹!

D) Hymnografia maryjna

Szczególnym miejscem czci Błogosławionej Dziewicy w liturgii bizantyjskiej są hymny, które wypełniają prawie w 90 procentach bizantyjskie księgi liturgiczne. Ogólnie hymny bizantyjskie można podzielić na trzy grupy: troparia, kontakia i kanony.

Troparion jest pojedynczą, krótką lub dłuższą strofą, która w zależności od miejsca i treści przyjmuje różne nazwy²⁰. Troparia ku czci Matki Bożej nazywają się *Theotokiami*, a te które czczą Matkę Bożą Bolesną — *Staurotheotokiami* (od gr. *stauros* — krzyż). Te ostatnie odmawiane są zasadniczo w środy i w piątki, po wspomnieniu męki Chrystusa lub męczeństwa męczenników. Codziennie podczas nieszporów odmawiane są natomiast dwa *theotokia*: *Pod Twoją obronę* i *Ave Maria*.

Oto wspomniane *theotokia*:

Pod Twoje miłosierdzie
uciekamy się, Bogurodzico Dziewico,

¹⁷ Zob. np. *Horologion, op. cit.*, s. 288.

¹⁸ *Horologion, op. cit.*, s. 292; za: *Testi mariani del primo millennio*, red. G. Gharib, t. 1, Roma 1988, s. 912.

¹⁹ *Horologion, op. cit.*, s. 252; za: *Testi mariani del primo millennio*, red. G. Gharib, t. 1, Roma 1988, s. 912.

²⁰ Np. *Apolitikion, exapostilarion, ipakoi, kathisma, sticheron*.

błagań naszych nie odrzucaj w utrapieniach,
 lecz z bied wybaw nas,
 Jedyna czysta i błogosławiona²¹.

Bizantyjska wersja *Pozdrowienia anielskiego* różni się nieco od wersji łacińskiej:

Bogurodzico, Dziewico, raduj się łaski pełna Maryjo,
 Pan z Tobą, błogosławionaś Ty między niewiastami
 i błogosławiony owoc żywota Twego,
 albowiem zrodziłaś Zbawcę dusz naszych²².

Spośród *staurotheotokiów* przytoczmy fragment *staurotheotokionu z Kanonu Staurosimos ze środy*, autorstwa Józefa Hymnografa (816–886). Oda I:

„Miecz zranił Cię, o Najczystsza, kiedy przypatrywałaś się męce Twojego Syna: widząc Go przebitego włócznią i myśląc o mieczu, który w bramach rajy zabraniał wiernym przystępu do Boga”²³.

Drugą grupę hymnów stanowią tzw. kontakia. Są to długie utwory. Poszczególne zwrotki nazywają się *ikoi*, czyli pomieszczenia. Strofy są połączone ze sobą kluczem akrostychu, który najczęściej zawiera w sobie imię autora. Głównym twórcą kontaktów był św. Roman Melodos (†560), który, według tradycji, ułożył kontakia na wszystkie święta roku liturgicznego. Z tej liczby 63 są poświęcone Matce Bożej. Najsłynniejszym kontakion jest hymn *akathistos* (tzn. śpiewany w postawie stojącej), który w sposób najbardziej uroczysty jest wykonywany w V sobotę Wielkiego Postu i poświęcony w całości rozważaniu tajemnicy Wcielenia²⁴. Oto fragment tego hymnu:

Archanioł z nieba posłan był,
 by „Witaj” Matce Boga rzekł.
 A kiedy ujrzał, że na jego bezcielesny głos
 bierzesz na siebie ciało, Panie!
 stanął w zachwycie
 wołając do Niej:

²¹ *Modlimy się z Kościołem Wschodnim, op. cit.*, s. 97.

²² *Ibidem*, s. 84.

²³ *Parakletiké*, Roma 1885, s. 51; za: *Testi mariani del primo millennio*, red. G. Gharib, t. 2, Roma 1989, s. 703.

²⁴ Por. E. Toniolo, *L'inno Acatisto, monumento di teologia e di culto mariano nella Chiesa bizantina*, w: *De cultu mariano saeculis VI–XI*, t. 4, Roma 1972, s. 1–39.

Witaj, przez którą radość świeci.

Witaj, przez którą klątwa odpuszczona.

Witaj, która Adama podnosisz z upadku.

Witaj, która Ewę uwalniasz od łez.

Witaj, o wysokości pojęciom ludzkim niedostępna.

Witaj, głębino niezbadana nawet anielskim okiem.

Witaj, bo jesteś tronem Króla.

Witaj, bo dźwigasz Tego, co wszystkie dźwiga rzeczy.

Witaj, gwiazdo Słońce ukazująca.

Witaj, łono Boskiego wcielenia.

Witaj, przez którą stworzenie się odnawia.

Witaj, przez którą Stwórca dzieckiem się staje.

Witaj Oblubienico dziewicza!²⁵

Trzecią grupę hymnów bizantyjskich stanowią kanony. Kanon jest długim utworem poetyckim składającym się z dziewięciu ód, z których każda z kolei składa się z kilku strof. Ostatnią zwrotką jest zawsze *theotokion*, czyli hymn maryjny. Tradycja przypisuje powstanie kanonów św. Andrzejowi z Krety (†740). Najbardziej znane są dwa kanony, które stanowią część liturgii zwanej *Paraklisis Bogurodzicy*, a którą wykonuje się od 1 do 14 sierpnia jako przygotowanie do święta Wniebowzięcia Maryi. Autorem pierwszego kanonu jest prawdopodobnie Teostericos Studyta, nieznany bliżej mnich żyjący w IX wieku²⁶. Kanon ten zyskał niezwykłą popularność i stał się codzienną modlitwą w monastyrach tradycji bizantyjskiej, a także jest odmawiany przez ludzi świeckich.

Oto fragment *Kanonu parakletycznego ku czci Bogurodzicy*. Oda I:

Przygnieciony licznymi pokusami, u Ciebie szukam schronienia,
szukając zbawienia. O Matko Słowa i Dziewico,
wybaw mnie od nieszczęść i od niebezpieczeństw.

Miotają mną ataki namiętności, napełniając
moją duszę przygnębieniem: oczyść mnie Ty, o Dziewico cała czysta,
pokojem Boga, Twojego Syna.

O Dziewico, która zrodziłaś Boga Zbawiciela, proszę Cię,
uwolnij mnie od wszelkich przeciwności, ponieważ do Ciebie się uciekam,
i do Ciebie wznoszę duszę i ducha.

²⁵ *Akathistos. Bizantyjski hymn dziękczynny ku czci Matki Bożej z VI wieku*, tłum. M. Bednarz, „Znak” 17(1965), s. 638.

²⁶ W tradycji bizantyjskiej powstanie tego kanonu bywa przypisywane także niezależnie bądź Teofanowi z Nicei (778–845), bądź św. Janowi z Damaszku (675–749). Najbardziej prawdopodobne jednak wydaje się autorstwo Teostoricosa.

Uczyń moje chore ciało i moją duszę
godnymi Twoich nawiedzin, o jedyna Rodzicielko Boga,
Ty, która jesteś Dobra i Rodzicielką Dobrego²⁷.

4. ZAKOŃCZENIE

Liturgia jest podstawowym źródłem, w którym wyraża się i przejawia wiara i kult ludu Bożego w Kościele bizantyjskim. Naukę teologiczną dotyczącą Maryi również najpełniej można poznać poprzez analizę tekstów liturgicznych.

Najbardziej czczoną i rozpamiętywaną tajemnicą mariologiczną jest dogmat Bożego macierzyństwa. Nieustannie do tej tajemnicy odwołują się teksty liturgiczne i ikonografia. Ponadto często jest ukazywana Maryja jako Zawsze Dziewica i Cała Święta, (*Panagia*). Maryja jest przyzywana również jako Pośredniczka i Orędowniczka. Dwa, często powtarzane, klasyczne zwroty liturgii bizantyjskiej, najlepiej przedstawiają tę prawdę:

„Najświętsza Matko Boża, zbaw nas!”²⁸ oraz Przez wstawiennictwo Matki Bożej, zbaw nas, o Zbawicielu!”²⁹.

Sintesi

L'intervento di Padre Bartosik tratta del culto di Maria nella liturgia bizantina. La presentazione viene praticamente divisa in due parti. La prima parte presenta la Chiesa e la liturgia bisantina, dove l'autore brevemente da uno sguardo generale al contesto storico della comunità ecclesiale presentata. Nella parte seconda viene presentato il „culto mariano”, ove l'autore fa conoscere il posto di Maria, tramite l'analisi del contenuto delle feste mariane e l'esame dei particolari testi eucologici — soprattutto mettendo in rilievo la presenza della Madre di Dio nella celebrazione eucaristica.

²⁷ *Horologion*, op. cit., s. 903; cyt. za: *Testi mariani del primo millennio*, red. G. Gharib, t. 2, op. cit., s. 807.

²⁸ *Hieratikon*, op. cit., s. 21; cyt. za: *Testi mariani del primo millennio*, red. G. Gharib, t. 1, op. cit., s. 912.

²⁹ *Horologion*, op. cit., s. 829; cyt. za: *Testi mariani del primo millennio*, red. G. Gharib, t. 1, op. cit., s. 912.